

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065687616/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

fors, der på Vej til Viken i Daglösen, Jærnets Lösningssplads, var gået vild i Skovene og nået her til Vejens Ende, til Steffans Hjem – at kræve sin Forløsning af hans Hånd.

Og Steffan løftede den besværgende, stammende Davids Ord til Goliath fra Samuels Første Bog:

»Du kommer til mig med Sværd og med Lanse og med Kastespyd. Men jeg kommer til dig i Herren Zebaoths Navn!«

Han ravede, som David under Sauls Panser: »Jeg kan ikke Herre, ti jeg er en ung Person og Goliath en Kriger fra sin Ungdom!« Men han stonædede, lydig, som i Drømme:

»På denne Dag skal Herren overantvorde dig i min Hånd, at alt Landet skal vide, at der er en Gud i Israel, og at han ikke frelser ved Sværd eller Spyd!«

Men som han sagde disse Ord, og Pligten var gjort, så han Manden dér foran voxte til Goliaths Højde og hans Byrde til hint Sværds og hint Kastespyds, beskyggende al Himlen. Og han faldt bevidstløs om for hans Fod.

Og for den Fod havde han ligget til nu – da han selv bar Byrden, Jordens Jærnvægt . . .

Barn-dom og Alder-dom – han havde sandet det i Sixten Råbocks og Anders Stenkulas Stue: de forgik i den Ild, der modner til Jærn eller Slagge.

Hans Tid var nu Jærnets, hver Dråbe i ham dets! Og Susan? Magneten, Fuldbyrderen af dets Lov! Og derfor – hvad gavnede det, at han gemte sig her? Flygte? Fly ej blot Jorden, men sig selv? Nej, følge hende, Loven, som han så angerfuld havde søgt med Mester Moil – og nu fundet . . . fortære og fortæres! . . .

Han smilte, som i Gråd, og famlede sig fra den frosne Rude gennem Olofs mørke Kammer, hvor Himmelsengens Gardiner og Døren rystede, i Øvnens Lysspil, af Dansen derinde.

Susan, jeg kommer – jeg kommer, som jeg må og skal, én af de mange, angerløs og viljeløs, et »Bjærgetes Barn, et Menneske af Jærn. Zegoel, Elias og Patron Jacob, hvad har I at lade mig høre? Jærnet vragede Eder, I ikke det! Søg I nu Guldaldren, for jer – og os! å, og find den! Jeg må lyde, som befales, og den, der byder, bærer Ansvarret!

Vrager han mig en Gang, blir jeg Eders, Barn og Olding, igen – går jeg atter Goliath under Øje!

Han fik Døren op, og dér, med alle Tæpperne fejede ind i Kroge-